

Beboerne paa Læsø ere i Besiddelse, i Almindelighed strække til til at frelse Skibbrudne, men der gives dog Tilfælde, og navnlig er et saadant indtruffet i den sidste Tid, hvor dette har viist sig at være overordentlig vanskeligt. Jeg mener derfor, at der dog vel kunde føles en Trang til en Redningsstation paa dette Sted. Men hvad der egentlig for mig er Hovedsagen ved det hele Redningsvæsen, er det, jeg tidligere har tilladt mig at frembringe her i Thinget, men som dengang ikke ledede til nogen videre Discussion, nemlig det Spørgsmaal, som nu blev gjentaget af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgfreds (Vilde), og hvori jeg ikke er enig med ham, idet han siger, at han finder, at Redningsvæsenet netop bør ligge under Staten, at det er Staten, som nærmest er kaldet til at tage sig heraf. Jeg troer, at Redningsvæsenet, hvilket jeg betragter som en national philanthropisk Institution, vilde være bedre tjent med at staae under den private Virksomhed, naar man var saa heldig at træffe et Selskab eller Mænd, som med Varme vilde tage sig af det. Hvor der er Tale om et nationalt Foretagende, strømme Bidrag til rundtom fra, naar man bliver kaldet til at yde saadanne, men en saadan Institution, der understøttes af Staten, faaer vanskeligt eller aldrig noget Bidrag tilskudt af Private. Der er jo nu oprettet ikke mindre end to Selskaber, som indsamle private Bidrag til Understøttelse af de Familier, som have mistet deres Forsørgere derved, at disse gjorde Forsøg paa at redde skibbrudne Søfolk. Der er et mere specielt Selskab ved Stagen og et mere almindeligt i Sylland — to Selskaber, om hvilke jeg for mit Vedkommende troer, at de gjorde bedst i at slaae sig sammen —; men Bidragene komme langsomt ind, hvilket fornemmelig ligger i, at Redningsvæsenet er en Statsinstitution. Da Redningsvæsenet begyndte her i Landet, nemlig, om jeg husker ret, i 1846, byggedes der af et privat Selskab her en Redningsbaad, men da dette Selskab ikke havde Midler til at vedligeholde den, blev den overgivet til General-toldkammeret. Senere har et andet privat hemmeligt Selskab, Frimurerne, ogsaa bygget en Baad og overleveret den til Regjeringen; men Kravet er i denne Henseende efterhaanden

blevet saa stærkt, der er stillet saa store Forbringer til Redningsvæsenet, at de Mænd, der havde begyndt paa denne Sag, ikke vare istand til at bære Udgifterne derved. Senere tog Staten sig deraf, hvilket ledede til Loven af 26de Marts 1852. Nu er der bestandig kommet Mere og Mere til; Udgifterne for Statskassen ere voxede saaledes, at de nu figurere med 16,395 Rd., hvilket Beløb jo vil blive end yderligere forøget, naar den her foreslaaede Station kommer til. Nu forekommer det mig, at det vilde være heldigst, dersom Staten sagde: Dette Bidrag, som vi nu een Gang ere vantede til at give — lader os afrunde det til 20,000 Rd. — ville vi aarlig stjænke til et saadant privat Selskab; da vil den private Virksomhed meget bedre være istand til at afgjøre, hvor Stationerne skulle oprettes, og hvorledes de skulle vedligeholdes, og jeg er overbevist om, at private Midler da ogsaa ville strømme til. Den høitagtede Indenrigsminister kan jo ikke danne eller stifte et saadant privat Selskab, men jeg vil dog tillade mig at opfordre ham til, hvis der skulde være Mænd, der maatte være villige til at paatage sig noget Saadant, da at træffe Foranstaltning til, at det Bidrag, som Staten nu yder til Redningsvæsenet, ligefrem bliver stjænket til Bestyrelsen. Jeg tillader mig ibetmindste at henstille denne Tanke; dersom den kunde iværksættes, vilde den faae Indflydelse paa det Lovforslag, vi nylig have behandlet, om Lønninger til Embedsmænd under Indenrigsministeriet udenfor Ministeriets egne Embedsmænd, da ogsaa Redningsvæsenet deri er repræsenteret.

Bogelius: Næst at høre min Erkjendtlighed ligeoverfor den ærede Minister, fordi han har forelagt dette Lovforslag om en Redningsstation ved Høien, et Forslag, som forhaabentlig ogsaa bifaldes af det høie Thing, skal jeg ganste slutte mig til de Udtalelser, vi have hørt af de 3 foregaaende ærede Talere om det Duffelige i, at der i den Retning ogsaa gjøres Noget for Den Læsø, der efter min Formening — og i den Henseende har jeg ganste den modsatte Anskuelse af den, som den ærede Minister fremsatte — er et af de Punkter, hvor der er stærkest Opfordring til at